

kultur & UNDERHOLDNING

Avant Garde i steinbrudd

Japansk Avant Garde i et steinbrudd er ikke hverdagskost noe sted, heller ikke dans uten musikk.

La oss være glade det ikke er hverdagskost for da blir opplevelsen større.

TORE JOHANSEN

Det var annerledes, det var sterkt, det var personlig, det var

improvisasjon med base i Bu-tohdans og vi var små.

Vi var ikke mange, bare 30-40 stykker som hadde funnet veien til Porsgrunns svar på Colloseum lørdagsnatta.

Som en ulveflokk satte vi kurs mot et bål som lyste opp, og vi ventet. Ventet og hvisket, hvisket og følte varmen fra bålet.

Begynnelsen

En jevn brumming nærmet seg. Over toppen av steinbruddet kom en lyskjegle til syne. Brummingen steg i styrke, og ly-sene fra en kjempestor anleggs-dumper dukket fram.

Den stanset som om det var et fortidsuhyre som tok seg en hvil. Så beveget den seg, og brummingen var mykere, som musikk.

Omsider var den så nær at vi kunne ta på den. Igjen stanset kjempen og viste gule og røde lys mens reversalarmen gikk. Lastepanet ble vippet opp og den kvittet seg med lasten.

Bevegelsen

Lasten var danseren Tess de Quincey.

Kledd og sminket i grått, slik at hun gikk i ett med naturen, be-

veget seg fram til en steinkol-loss. Og som et menneske som vil tilbake til mors liv, la hun seg på maven tett inntil steinen.

Fra denne posisjonen gjorde hun små bevegelser og lot kroppen «fryse» mellom hver bevegelse, slik at det ble en serie av skulpturer. Men med den handlingen endret også steinkollossen sitt ytre og kroppen ble en slags forlengelse av naturen eller en levendegjørelse av steinen.

Komposisjon

Danseren Stuart Lynch's utgangspunkt var toppen av steinbruddet i en hundre meter rett linje bak De Quincey.

Dette stilte store krav til publikum som kom for nære i forhold til rammen forestillingen plutselig befant seg innenfor. Det gikk greit så lenge Lynch sto stille, men da han begynte å bevege seg over stadig større flater, forsvant helheten. Kan hende det var intensjonen å gi publikum en fragmentarisk opplevelse, og i så fall lyktes det svært godt.

Dramatisk

Følelsen av dramatik kom så absolutt da Lynch hadde beveget seg over til den andre siden av

steinbruddet.

En slank skikkelse som tårner mot svarte natta og gir fra seg et skrik som var han et menneske i ytterste nød, før han lar seg rulle utfor en 30 meter grusskråning. Det etterlater uvilkårlig en sterk opplevelse.

Jeg spør ikke hvorfor han skrek, heller ikke hvorfor han rullet, for handlingen hadde gitt meg mer enn nok.

Improvisasjon

På sett og vis er eksperimentiell kunst en takknemlig form, for det er vanskelig å arrestere den.

Dansen på Bjørntvedt var improvisert, men manglet struktur. Dette viste seg ved at forestillingen ble dobbelt så lang som den var tenkt.

Man stiller seg gjerne spørsmål om hva handlinger eller personer symboliserer, men i denne kunstformen stiller man ingen spørsmål. Man bare opplever og midnattsansen i Bjørntvedt Steinbrudd var akkurat det. En opplevelse.